

ת"פ 38075/04/12 - מדינת ישראל נגד נתנאל רחמים

בית משפט השלום בנתניה

09 ינואר 2014

ת"פ 38075-04-12 מדינת ישראל נ' רחמים(עציר)

ת"פ 38096-04-12

בפני כב' השופטת גלית ציגלר
המאשימה
נגד
הנאשם
מדינת ישראל
נתנאל רחמים (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד פינצ'ובר

הנאשם הובא וב"כ עו"ד עידו רז

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בצירופם של חמישה כתבי אישום כמפורט להלן:

בכתב האישום הראשון, בת"פ 37035-02-12, הורשע הנאשם בעבירות של **תקיפה כדי לגנוב, לפי סעיף 381 (2) לחוק וגניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין**, וזאת לאחר שביום 14.2.12, סמוך לצומת הסירה בהרצליה, משך בחוזקה מידיה של אישה את תיק היד שלה, ונמלט ברכב שהמתין בסמוך למקום (להלן: "**תיק התקיפה כדי לגנוב**");

בכתב האישום השני, ת"פ 17058-02-13, האוחז בארבעה אישומים, הורשע הנאשם בעבירות **גניבה לפי סעיף 384 וגניבה בצוותא לפי סעיף 384 בצירוף 29 לחוק העונשין**, וזאת לאחר שבתאריכים 6.12.11, 11.12.11, 13.12.11 ו- 4.1.12 גנב מארבעה אנשים שונים שלושה מכשירי טלפון ניידים ומחשב נייד אחד, כששלושת האירועים הראשונים בוצעו בצוותא עם חברתו הקטינה (להלן: "**תיק ארבעת הגניבות**");

בכתב האישום השלישי, ת"פ 38022-04-12, הורשע הנאשם בעבירה של **ניסיון התפרצות בצוותא לבניין שאינו דירה לפי סעיף 407 (א) בצירוף סעיפים 25 ו-29 לחוק**, וזאת ולאחר שביום 27.2.11 ניסה, יחד עם שלושה אחרים, להתפרץ לקיוסק בנתניה (להלן: "**תיק ההתפרצות**");

בכתב האישום הרביעי והמתוקן ת"פ 38075-04-12, הורשע הנאשם **בשבעה אישומים** בגין **עבירות גניבה, עבירת דרישה באיומים של רכוש ועבירה של הפרת הוראה חוקית** אותן ביצע בתקופה בה שוחרר למעצר בית מלא בבית אימו החל מיום 12.3.12 (מ"ת 37056-02-12 בית משפט השלום בתל אביב, להלן: "**שבעת האישומים**") כדלקמן:

עמוד 1

א. על פי האישום הראשון, ביום 14.4.12 יצא הנאשם ממוקום מעצר הבית ושהה בפיצוציה בנתניה, וכששוטר הבחין בו וביקש לעצור אותו, הוא התנגד למעצר ונמלט מפניו (**עבירות של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין**);

ב. על פי האישום השני והחמישי, יצא הנאשם ביום 3.4.12 וביום 11.4.12 ממוקום מעצר הבית, ובעודו מפר את התנאים דרש מאדם אחר את הטלפון הנייד שלו, לאחר שאיים כי אם לא יעשה כן הוא יכה אותו, ואז גנב את המכשיר.

באירוע הראשון גנב הנאשם גם את ארנקו של המתלונן, ואילו באירוע השני הגניבה בוצעה בצוותא עם חברתו הקטינה (**עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק, גניבה לפי סעיף 384 לחוק, גניבה בצוותא לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 29 לחוק, ודרישת באיומים של רכוש לפי סעיף 404 לחוק העונשין**);

ג. על פי האישום השלישי, ביום 11.4.12, גנב הנאשם יחד עם חברתו, טלפון נייד מאדם אחר (**עבירה של גניבה בצוותא לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין**);

ד. על פי האישום הרביעי, השישי והשביעי, בתאריכים 19.3.12, 24.3.12 ו- 9.4.12, שוב עזב הנאשם את מוקום מעצר הבית וגנב טלפון נייד מאדם אחר, כשבאישום השישי והשביעי הגניבה בוצעה בצוותא עם חברתו הקטינה (**עבירות של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק, גניבה לפי סעיף 384 לחוק וגניבה בצוותא לפי סעיף 384 בצירוף סעיף 29 לחוק**).

בכתב האישום החמישי, ת"פ 32868-09-13, הורשע הנאשם בעבירות של הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק, והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287 (א) לחוק העונשין, וזאת לאחר שביום 4.4.13 נשלח לחלופת מעצר במסגרת קהילה טיפולית, לא החזיק מעמד זמן רב והורחק ביום 27.5.13, אך לא התייצב לדיון עד שנתפס ביום 7.9.13. במהלך תקופה זו שהה בבריחה מחוץ לחלופה (שנקבעה במסגרת ת"פ 38075-04-12), וביום 23.6.13 כאשר הבחינו בו שוטרים הוא נמלט מפניהם (להלן: "**תיק ההפרות**");

טיעוני הצדדים

2. לטענת ב"כ המאשימה, מעשיו של הנאשם מלמדים על דפוס פעולה עברייני שהפך אצלו לדרך חיים, כאשר גם מאסרים מותנים לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע עבירות, ולכך מתווספת עוד חומרה בכך שאת עיקר העבירות ביצע בזמן שהיה נתון במעצר בית ובהימלטות מחלופת מעצר בקהילה טיפולית, וכל אלה מלמדים שלנאשם אין כל מורא מהחוק.

עוד טען ב"כ המאשימה, כי עבירות הרכוש בוצעו נגד עוברי אורח תמימים חלקם קטינים, ובחלק מהמקרים גם תוך הפעלת אלימות ואיומים, הסתייעות באחר ותוך תכנון מוקדם של העבירה, והנזקים שנגרמו בעקבות כך אינם מתמצים רק בפן הרכושי, אלא מדובר בפגיעה ממשית בפרטיות ובבטחון הציבור, ובכל אלה יש ללמד על הסכנה הנשקפת מהנאשם.

ב"כ המאשימה טען כי מתחם העונש נע בין 8 ועד 30 חודשי מאסר בגין כל עבירת רכוש, ויש לגזור את עונשו של הנאשם ברף העליון שלא יפחת מ- 112 חודשי מאסר בפועל בגין כל עבירות הרכוש. באשר לעבירות הפרת הוראה חוקית טען, כי המתחם נע בין עונש של"צ ועד 8 חודשי מאסר בפועל, ואילו בעבירות ההפרעה לשוטר המתחם נע בין מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל בן מספר חודשים.

לאור חומרת המעשים והצטברותם, עתר ב"כ המאשימה להפעיל גם את המאסרים המותנים התלויים כנגד הנאשם, ולהוסיפם לכל עונש מאסר שיוטל עליו, בצירוף לענישה נלווית של מאסר על תנאי, קנס מוחשי ופיצוי למתלוננים.

3. מנגד טענה ב"כ הנאשם, כי עבירות הרכוש שביצע הנאשם אינן ברף העליון, שכן הן בוצעו ברשות הרבים ולא בביתם הפרטי של המתלוננים, כאשר העבירה של דרישה באיומים של רכוש, תקיפה לשם גניבה והפרעה לשוטר לא לווו בדברי איום חמורים או באלמות, ואילו בעבירת ההתפרצות היה לנאשם רק תפקיד שולי, בשעה שאחר ביצע את העבירה.

באשר לעבירות הפרת הוראה חוקית בתקופת הבריחה - לא מדובר במספר עבירות אלא בעבירה אחת מתמשכת לכל אורך התקופה בה שהה מחוץ לקהילה הטיפולית, וכן מדובר בהפרה של תנאי מעצר ועל רקע הימצאותו של הנאשם בתנאים אלה במשך תקופה ארוכה, ובכל אלה יש כדי להסביר את נסיבות ביצוע העבירות ולהקל מחומרתן.

ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה בעבירות חמורות מאלה בהן הורשע הנאשם, שבה נקבעה ענישה מקלה יותר מזו שהציגה המאשימה, ובכל מקרה ביקשה להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם, של כ- 16 חודשים, וככל שיוטל עונש מאסר נוסף, שיוטל בחופף לתקופות המאסר על תנאי שעומדות לחובת הנאשם. עוד הוסיפה ב"כ הנאשם, כי לנאשם אין תמיכה כלכלית ועל כן יש להמנע מהטלת קנס ופיצוי.

תקיפה כדי לגנוב

4. עבירה זו, של תקיפה כדי לגנוב, משלבת רכיבים של עבירות אלימות ועבירות רכוש, כאשר **הערכים המוגנים** שנפגעים עקב ביצועה הם הגנה על בטחונו, גופו, רכושו, שלומו ושלוות נפשו של כל אדם, וביצוע המעשים יש גם משום פגיעה בתחושת ביטחון הציבור.

בחנית **נסיבות ביצוע העבירה** מלמדת כי הנאשם פעל נגד עוברת אורח תמימה, שמצאה עצמה מותקפת בערבו של יום, לאחר שהנאשם התגבר על התנגדותה, נטל ממנה את תיקה האישי, ונמלט לרכב שהמתין לו, באופן המלמד על תכנון מוקדם והותרת פתח מילוט מזירת האירוע.

אוסף, כי עבירה זו צופנת בחובה מסוכנות שעלולה להתפתח לפגיעה פיזית, והגם שהדבר לא אירע במקרה זה, הרי שהמותקפת נותרה בצומת כבישים מרכזית, ללא חפציה אישיים ובהם פריטים בעלי ערך ממשי - שני מכשירי טלפון ניידים, תכשיטים, כסף מזומן וחפצים אישיים שונים - מבלי אפשרות להזעיק עזרה, והענישה ההולמת צריכה לשקף גם זאת.

5. בחנית מדיניות הענישה ביחס לעבירת תקיפה לשם גניבה מעלה כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשי מאסר בפועל למספר חודשים ועד עונשי מאסר לתקופות ממושכות:

- א. בת"פ (מחוזי ת"א) 4152/09 **מדינת ישראל נ' עקל** (04.01.10), הורשע נאשם בעבירה של תקיפה לשם גניבה ונגזרו עליו **12 חודשי מאסר בפועל**. עונש זה הוטל במסגרת הסדר טיעון תוך שבית המשפט ציין כי אלמלא הסדר הטיעון היה מקום להטיל על הנאשם עונש כפול.
- ב. בת"פ (מחוז ת"א) 41978-08-10 **מדינת ישראל נ' מגלשווילי** (27.02.11), הורשע נאשם בעבירה של תקיפה לשם גניבה, לאחר שתקף במכות אדם עמו היה מסוכסך במטרה ליטול ממנו את ארנקו, והוטל עליו עונש של **14 חודשי מאסר**. גם עונש זה הוטל במסגרת הסדר טיעון.
- ג. בת"פ 30368-03-12 **מדינת ישראל נ' חאמד** (7.6.12), הורשע נאשם בעבירה של תקיפה לשם גניבה, ונגזר עליו עונש של **10 חודשי מאסר בפועל**.
- ד. בת"פ 17224-03-13 **מדינת ישראל נ' חנונה** (לא פורסם), הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה לשם גניבה ונגזר עליו עונש של **8 חודשי מאסר בפועל**, תוך שהופעל המאסר המותנה בן 4 חודשים במצטבר, וכן הוא חוייב לשלם פיצוי למתלוננת. בית המשפט ציין כי המתחם בגין עבירה זו נע בין מספר חודשי מאסר בודדים ועד 15 חודשי מאסר בפועל.
- אף אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בגין עבירה זו מחייב עונש מאסר בפועל, שנע בין מספר חודשים ועד 15 חודשים.

עבירות הגניבה, גניבה בצוותא והפרת הוראה חוקית

6. עבירות הגניבה, במסגרתן נטל הנאשם משמונה אזרחים תמימים שבעה מכשירי טלפון ניידים ועוד מחשב אחד, מחייבות קביעה של מתחם לכל ארוע, בהתאם לאמור בסעיף 40 יג (ב) לחוק העונשין, על פי הטעמים שיפורטו:

טלפון נייד, בדומה למחשב אישי, הינו חפץ בעל ערך כספי גבוה ובדרך שגרה הוא מכיל גם מידע אישי רב, והנזק שבגניבתו זהה לזה שנגרם בגניבת מחשב אישי, כשלפן הממוני שבגניבה מתווספת פגיעה ממשית בפרטיותו של אדם ובתחושת הביטחון האישי שלו, ונקל לשער את עגמת הנפש הרבה שהיא מנת חלקו של מי שמכשיר הטלפון שלו נגנב בנסיבות שכאלו, כאשר יחד עם המכשיר אובד גם מידע אישי אותו יש לשחזר ולאסוף מחדש (ולא תמיד הדבר אפשרי), תוך השקעת טרחה רבה ובזבוז זמן לא מועט.

כך, מעשי הגניבה (למעט גניבת המחשב) בוצעו בשיטת פעולה דומה, שאינה מתוחכמת במיוחד, כאשר הנאשם ביקש מהמתלונן/ת שיחת טלפון ממכשיר הטלפון הנייד שברשותו, וכשקיבל את המכשיר לקח אותו ועזב את המקום.

בנוסף, את עיקר עבירות הגניבה (שמונה מקרים מתוך שלושה אירועים) ביצע הנאשם בצוותא עם חברתו הקטינה, אשר תפקידה היה להסיח את דעתו של בעל המכשיר בזמן שהנאשם גנב אותו ממנו, ובחלק מהמקרים בוצעו הגניבות תוך הפרת הוראה חוקית של תנאי השחרור שנקבעו (מ"ת 37056-02-12).

7. בחינת הנסיבות הקשורות **בביצוע העבירות** מעלה כי הגניבות בוצעו ברצף, 7 אירועים בזה אחר

זה, מתחילת חודש דצמבר 2011 עד תחילת חודש אפריל 2012, כשחלק מהעבירות אף בוצעו תוך הפרת תנאי מעצר שנקבעו ע"י בית המשפט ביום 12.3.12, ובכך יש נדבך נוסף של חומרה (אישומים 4,6,7 בתיק שבעת האישומים).

כל המעשים בוצעו כלפי אזרחים תמימים, חלקם קטינים, ואף אם הנאשם לא נקט באלימות, עדיין מדובר בניצול ציני ובוטה של האמון שנתנו בו אותם מתלוננים כאשר אפשרו לו לשוחח מהטלפון הנייד שלהם, ומאז לא ראו אותו עוד.

רוב מעשי הגניבה בוצעו בצוותא, ובסיוע חברתו הקטינה של הנאשם, אשר "תפקידה" היה להסיח אתדעתם של המתלוננים, ובכל אלה יש ללמד על תכנון ותאום שנעשה בין השניים.

8. בחינת הפסיקה מלמדת כי העונש הנוהג בגין מקרה בודד של גניבת טלפון נייד נע בין מאסר על תנאי ועד מאסר קצר של מספר חודשים (ראה ת"פ 50217-11-12 **מדינת ישראל נ' קליינר** (לא פורסם); ת"פ 45484-11-11 **מדינת ישראל נ' פטרוב** (25.3.12); ת"פ 16542-08-11 **מדינת ישראל נ' חסון** (31.8.11)), וכאשר נלווית לגניבה גם עבירה של הפרת הוראה חוקית הענישה מחמירה אף יותר:

בת"פ 14886-07-12 **מדינת ישראל נ' אטלן** (17.2.13) הורשע נאשם בעבירות איומים, גניבה והפרת הוראה חוקית ונגזר עליו עונש של 8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

בת"פ 373-04-10 **מדינת ישראל נ' קווצקו** הורשע הנאשם בצירוף שני תיקים בגין עבירות הסגת גבול וגניבה, ובתיק הנוסף בעבירות גניבה והפרת הוראה חוקית, ונגזרו עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל, הופעלו שני מאסרים על תנאי (12 חודשים ו-6 חודשים) ובסה"כ נגזרו עליו 21 חודשי מאסר, בצירוף מאסר על תנאי.

בהתחשב בנסיבות שפירטתי, בדגש על כמות גניבות, על האופן הסדרתי בו הן בוצעו, על השיטה בה נקט הנאשם, על חלקו בביצוע ובעובדה שהופרו תנאי שחרור, אני סבורה שהעונש הראוי לכל אירוע הינו עונש מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים.

עבירת ההתפרצות

9. עבירת ההתפרצות טומנת בחובה פגיעה רבה, לא רק בממון וברכוש, אלא גם בפרטיות ובתחושת הבטחון של מי שעסקו נפרץ.

ברע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל קבע בית המשפט העליון כי קיים צורך בענישה חמורה בגין עבירות ההתפרצות בפרט והרכוש בכלל:

"בית המשפט המחוזי צדק גם צדק משהטעים את הצורך בחומרה בענישה בעבירת התפרצות ובעבירות הרכוש בכלל, שהיו-אפשר לומר- למכת מדינה, למקור דאגה וטרוניה לאזרחים רבים ולפגיעה בתחושת ביטחונם... ראוי כי פורצים או פורצים בפוטנציה ידעו כי עלולים הם למצוא עצמם, משיילכדו, מאחורי

סורג ובריה-כדי לפטור מעונשם, ולו לתקופת מה, את הציבור".

(רע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל תק-על 2008 (1) 3448, ראה גם: ע"פ 37298-02-12 מדינת ישראל נ' דניאל ברונפמן, ע"פ 3559/11 מדינת ישראל נ' איוב הוואשלה ואח' (פורסמו במאגרים)).

במקרה זה, הנאשם ניסה להתפרץ בצוותא לקיוסק, ולמרות שלא היה המבצע העיקרי הרי שהוא נטל חלק בתכנון ובביצוע, קידם את ההתפרצות, וחלקו אינו נופל מזה של האחרים.

מדובר בהתפרצות שתוכננה מראש, ואף שלא נעשתה בתחום רב או תוך שימוש בכלי פריצה, הרי שנגרם נזק לקיוסק, שחלק מגגו הוסר בניסיון להכנס דרך הגג פנימה.

דומה כי בתי המשפט נוקטים בענישה מחמירה כאשר מדובר בעבירת ההתפרצות, באופן המחייב הטלת עונש מאסר בפועל:

א. בת"פ 37700-12-10 **מדינת ישראל נ' מוסינזון** (15.12.13) הורשע נאשם בעל עבר פלילי בעבירות של התפרצות לבית עסק, היזק לרכוש במזיד והסגת גבול ונגזרו עליו **3 חודשי מאסר בפועל** ומאסר על תנאי.

ב. בת"פ 14607-05-12 **מדינת ישראל נ' סמנדיב** (23.12.12) הורשע נאשם בעבירות של התפרצות לבית עסק והיזק לרכוש במזיד ונגזר עליו עונש של **3 חודשי מאסר בפועל** במצטבר ל 12 חודשי מאסר מותנה שהופעל ובסך הכל 15 חודשי מאסר בפועל, תוך שבית המשפט ציין כי מתחם הענישה בגין עבירת התפרצות והיזק לרכוש במזיד הנלווה אליה הינו בין 3 חודשי מאסר לשנתיים מאסר.

ג. בת"פ 5513-04-12 **מדינת ישראל נ' עיאטי** (4.11.12) הורשע נאשם בעל עבר פלילי בשני כתבי אישום בגין עבירת ניסיון התפרצות לבניין שאינו למגורים ועבירת התפרצות לבניין שאינו מקום מגורים וגניבה ונגזר עליו עונש של **12 חודשי מאסר בפועל**, וכן הופעל במצטבר מאסר מותנה בן 12 חודשים, מאסר על תנאי ופיצוי.

ד. בת"פ 19515-01-12 **מדינת ישראל נ' סעיד ואח'** (לא פורסם), הורשעו שלושה נאשמים על פי הודאתם בעבירות של התפרצות למפעל לקליית קפה וגניבת ציוד, ובית המשפט גזר על כל אחד מהם **8 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי לבעלי המפעל.

ה. ברע"פ 5326/12 **סיאם נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) הורשע נאשם על פי הודאתו בשתי עבירות של התפרצות לבית עסק וגניבה, בעבירה אחת של התפרצות ובעבירה אחת של גניבה, ובית המשפט גזר עליו עונש של **15 חודשי מאסר בפועל** ומאסר על תנאי.

בהתחשב בשיקולי הענישה, בנסיבות העבירה, העובדה שההתפרצות לא הושלמה ונותרה בגדר ניסיון, ובחלק שנטל הנאשם בביצוע העבירה והביצוע בצוותא, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם בגין עבירה זו נע בין מספר

חודשי מאסר בודדים ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו

10. צווים והוראות חוקיות או שיפוטיות נועדו לשם הגנה על החברה, על הסדר הציבורי ועל אכיפת החוק. מי שמפר צווים אלו מביע בכך את הזלזול כלפי החוק וכלפי הממונים על אכיפתו, וכשמתלווה לכך גם הפרעה לשוטר, הרי שנפגעים מכך גם אנשי החוק עצמם.

לכל אורך התקופה נשוא תיקים אלה, הפר הנאשם באופן בוטה ומתמשך את הצווים שניתנו על ידי בתי המשפט, ופגע באמון שניתן בו בעת ששוחרר בתנאים למעצר בית, ויותר מכך פגע בהזדמנות שניתנה לו ע"י בית המשפט לשקם את עצמו ולהתמיד בהליך טיפולי, והעדיף בריחה על פני ניסיון אמיתי להתמודד עם בעיותיו.

הנאשם לא הסתפק רק בהפרת תנאי השחרור ובהמלטות מהדין, אלא שהוא גם ברח מהשוטרים שניסו לעצור אותו, וכאשר נתפס הניף את ידיו, השתולל במקום, ניסה להשתחרר מאחיזתו של השוטר וברח מפניו, ורק לאחר מרדף רגלי של מספר שוטרים, הוא נתפס כשהוא מסתתר מאחורי שיחים, אלא שגם לאחר שנתפס הוא המשיך להשתולל ולהניף את ידיו ורגליו לכל עבר (ראה אישום ראשון בתיק שבעת האישומים).

11. למרות כל האמור, שוב ניתנה לנאשם הזדמנות והוא שוחרר לחלופת מעצר בקהילה טיפולית במסגרת ת"פ 38075-04-12, אך גם הפעם כשהורחק הנאשם מהקהילה, הוא שהה בבריחה במשך תקופה ארוכה של כ- 4 חודשים, ולמרות ניסיונות לאתרו (בעקבות הודעת הקהילה הטיפולית) הוא נמנע מליצור קשר עם המשטרה ולמעשה נמלט מרשויות החוק. במהלך תקופה זו, נמלט הנאשם גם מפני שוטר שהבחין בו, ואילץ אותו לצאת אחריו במרדף רגלי, תוך שהוא קופץ מעל לחומה, מטפס וקופץ על גג של בית ומסכן את שלומו, והצליח שוב להימלט עד שנתפס.

הצטברות הנסיבות מלמדת על התנהגות חסרת מעצורים, משוללת גבולות, והיא מחייבת ענישה חמורה אשר תביע את העדר הסובלנות כלפי אנשים פורעי חוק.

אני סבורה, כי מתחם העונש ההולם לכל אחת מעבירות הפרת ההוראה החוקית נע בין מאסר על תנאי ועד 9 חודשי מאסר בפועל.

עבירות דרישה באיומים של רכוש והפרת הוראה חוקית

12. גם עבירות אלה בהן היה הנאשם מעורב פוגעות בתחושת הביטחון של הציבור, בסדר הציבורי ובחירות הפרט וקניינו, ומכאן חומרתן והצורך בענישה הולמת.

את העבירות הללו ביצע הנאשם שוב תוך הפרת תנאי שחרורו, ובשתי הזדמנויות פגע באזרחים תמימים אשר עשו את דרכם ברחוב, בעת שפנה אליהם במפתיע ודרש את הטלפון הנייד שלהם, תוך איום שאם לא יעשו כדבריו יאונה להם רע והוא יכה אותם, כשבאירוע הראשון הנאשם גם הוסיף על חומרת העבירה ונטל מהמותקף את ארנקו (אישומים 2 ו- 5 בתיק שבעת האישומים).

התנהגותו המאיימת של הנאשם נועדה להפחיד את אותם אזרחים ויש בה אלימות מכוערת ובריונית, ואילוץ של חוסר אונים למסור לו את הטלפון הנייד שלהם פן יבולע להם מידיו.

באשר למדיניות הענישה הנהוגה, מהפסיקה עולה כי בנסיבות בהן נעברה העבירה של דרישת נכס באיומים ללא הפגנת אלימות חמורה, הטילו בתי המשפט על נאשמים עונשים הנעים בין עבודות של"צ או מספר חודשי מאסר על דרך של עבודות שירות ועד לשנת מאסר בפועל. במקרים בהם הוטל עונש כבד יותר, היה זה על-פי רוב, עקב נקיטת אלימות פיזית חמורה, שימוש בנשק לשם איום, או ריבוי עבירות.

א. בע"פ 9218/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (5.6.12), הקל בית-המשפט העליון בעונשו של נאשם אשר הורשע בעבירות של דרישת נכס באיומים והחזקת סכין שלא כדון, והעמידו על **9 חודשי מאסר** תחת 12 חודשים שהוטלו על-ידי בית-המשפט המחוזי. באותו מקרה דובר על ניסיון ליטול מחשב נייד מידיהם של קטינים, וזאת באיומי סכין.

ב. בע"פ 7538/11 **גיני נ' מדינת ישראל** (21.2.12), אישר בית-המשפט העליון עונש של **8 חודשי מאסר בפועל** על נאשם שהורשע בשתי עבירות של דרישת נכס באיומים ובעבירה של היזק בזדון, וזאת בנסיבות בהן עשה הנאשם שימוש בסכין ושעה שהוא זוקף לחובתו עבר פלילי.

ג. בת"פ 57240-02-13 **מדינת ישראל נ' חטיב** (20.10.13) הורשע נאשם בעבירות של דרישה באיומים של רכוש, וגניבה ונגזר עליו עונש של **7 חודשי מאסר בפועל** בצירוף הפעלה של שני מאסרים מותנים של 8 ו-6 חודשים ובסך הכל 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי והתחייבות עצמית.

ד. בת"פ 6306-10-11 **מדינת ישראל נ' שוורץ** (11.3.12) הורשע נאשם, בעל עבר פלילי מכביד, בעבירות של דרישה באיומים של רכוש, איומים ותקיפה, ונגזר עליו עונש של **חמישה עשר חודשי מאסר בפועל**, בצירוף הפעלתם של מאסרים מותנים בחופף זה לזה, והטלת מאסר על תנאי.

לאור המפורט לעיל, אני קובעת כי מתחם העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירה של דרישת נכס באיומים, ותוך הפרת הוראה חוקית נע בין תקופה מאסר קצרה ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

13. סקירת האישומים ומתחמי הענישה בגין כל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם מלמדת על החומרה שבמעשיו, ועל כך שהענישה הנדרשת צריכה להיות מאחורי סורג ובריח. החומרה אינה מסתכמת רק בריבוי המקרים ומגוון העבירות שאינן קלות ערך, אלא שמתווספות נסיבות מחמירות נוספות;

הנאשם ביצע את המעשים כשנה לאחר שריצה עונש של שמונה חודשי מאסר, וכאשר תלויים נגדו עונשי מאסר מותנים, וברור כי הוא לא השכיל להפנים את ההשלכות שבניהול אורח חיים עברייני.

הנאשם גם לא השכיל לנצל את ההזדמנות שניתנה לו במסגרת הליכי המעצר, הפר את תנאי השחרור שנקבעו, והשליך את האפשרות שניתנה לו בבחינת "הזדמנות אחרונה" להליך בקהילה טיפולית, ובאופן קבוע ובוטה הפר את צווי בית המשפט, נמלט מהחלופות ואף המשיך לבצע עבירות רכוש ואלימות שונות נגד אזרחים חפים מפשע ונגד שוטרים.

תסקיר שירות המבחן

14. לאור גילו של הנאשם ועל מנת לקבל תמונה מפורטת יותר על מצבו, נשלח הנאשם לשירות המבחן.

הנאשם יליד 1990, כבן 23, ונסיבות חייו הלא פשוטות פורטו בתסקיר שהתקבל. קצין המבחן תיאר את מצבו המשפחתי הקשה ואת המצוקה הכלכלית ממנה סבל הנאשם במשך כל שנותיו, דבר שהוביל אותו לנהל אורח חיים בלתי יציב, להיפלט ממסגרות, להיות מעורב בפלילים, ולשימוש בחומרים ממכרים.

קצין המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה להתמיד בהליך טיפולי, אך למרות הכל ובשל גילו ניתנה לו ההזדמנות, אך הוא כאמור זנח אותה, עזב את הקהילה הטיפולית ונמנע מלהסגיר עצמו, והדבר עומד לו לרועץ.

לצד זאת נמצא כי הנאשם מגלה היום הבנה טובה יותר למצבו ולצורך בהתמתנות בדפוסי החשיבה, ובסופו של התסקיר המליץ להטיל עליו עונש של מאסר בהתחשב בתקופת מעצרו.

15. על חומרת העבירות כבר הבעתי את דעתי בהרחבה, ויש לבחון גם את השיקולים העומדים לזכותו של הנאשם.

העבירות נשוא תיקים אלו בוצעו בהיות הנאשם כבן 20, וקיימת נטיה להתחשב בנתון זה, כאשר כל חייו של הנאשם עוד לפניו ויש לקוות שישבו מדרכו הרעה וישתקם.

הנאשם הודה בעבירות רבות, צירף את כל התיקים שהיו תלויים כנגדו, ואין צורך להסביר עד כמה רב החסכון בזמן שיפוטי ובצורך לזמן שורה ארוכה של מתלוננים הקשורים באותן עבירות.

במהלך תקופת בריחתו של הנאשם לא הוגשו נגדו כתבי אישום נוספים, ואף כיום כשהנאשם נמצא בבית המעצר הוא החל בהליך שיקומי, ויש לקוות כי הוא יתמיד בו.

תקופת המעצר המצטברת הינה בת כ- 16 חודשים, ויש להביא גם שיקול זה במסגרת כלל השיקולים.

הנאשם הביע חרטה על מעשיו, הבנה וצער על כך שהפר את תנאי השחרור, וביקש עוד הזדמנות לחזור למוטב.

16. כשאני בוחנת את כלל השיקולים, ובהם חומרת העבירות, נסיבות ביצוען תוך הפרת צווים שיפוטניים, הימלטות מהדין, התרסה כלפי כל רשויות החוק, כאשר גם מאסר קודם ומאסרים על תנאי לא הרתיעו אותו, וכאשר מדובר בצבר עבירות חמור, המלמד על דפוס התנהגות עברייני, הרי שעל התנהגות כזו יש לשלם את המחיר.

לא מצאתי כי שיקולי הזכות גוברים במשקלם על הצורך בגמול ובענישה הולמת, ובסיכומו של דבר אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 34 חודשי מאסר בפועל בגין כל התיקים המצורפים.

ב. אני מפעילה את עונשי המאסר המותנים שהוטלו על הנאשם בת"פ

6336-09-09 לתקופה של 6 חודשים ולתקופה של 3 חודשים, אשר ירוצו בחופף זה לזה, אולם יצטברו לעונש המאסר שנגזר על הנאשם, ובסה"כ ירצה הנאשם 40 חודשי מאסר בפועל.

יש לנכות מתקופת המאסר את ימי מעצרו.

ג. 8 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת רכוש או אלימות מסוג פשע.

ד. 4 חודשי מאסר על תנאי, לתקופה של 3 שנים, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת רכוש או אלימות מסוג עוון, עבירה של הפרת הוראה חוקית או עבירות כנגד שוטרים.

ה. הנאשם ישלם קנס בסך 4000 ₪ עד ליום 1.6.14.
לא ישולם הקנס במועדו, ירצה הנאשם 45 ימי מאסר תמורתו.

זכות ערעור תוך 45 יום.

5

**ניתנה והודעה היום ח' שבט
תשע"ד, 09/01/2014 במעמד
הנוכחים.
גלית ציגלר, שופטת**

הוקלדעלידיפהאטלן